

ASPECTES SOCIOLÒGICS

L'organització de l'assistència psiquiàtica ens dona una idea de quines són l'ideologia de Salut i quines les actituds comunitàries respecte a la salut mental i respecte al malalt o disminuït mental. Aquestes actituds a la seva vegada venen condicionades ~~per les necessitats~~ ~~per les necessitats~~ ~~per les necessitats~~ ~~per les necessitats~~ per les necesses o els interessos dels grups dominants dins de la cultura i la realitat social a on ha cristallitzat i es manté un determinat tipus d'assistència psiquiàtica. Caldrà pensar, ja que a aquest tipus d'assistència se l'hi en diu psiquiàtica, est el que està dominada per el pensament psiquiàtic o rigui mèdic. Això pot ser sigui veritat o no. En el primer cas - el que la classe mèdica conscient i deliberadament ^{científic per la resolució d'un problema social} hagi imposat un tipus de ~~tipus~~ ^{no es tracta} d'una ideologia, ja que el coneixement científic i objectiu d'una realitat social i l'aplicació d'unes tècniques per a transformar-la correspon a un modus de funcionament socialment madur i per a tant no ideològic. En el segon cas - quan el metge no en és conscient de què el

10
mon i del qu'el ^{veure,} fe ^{pensar,} i fer i sentir lo que veu, pensa, fa i
sent o molt possible el metge encara que resulti d'inmediat amor i
el dominant ~~del~~ del sistema sanitari ell en es a la vegada
esclau i servent d'altres ideologies i grups ac premsió a'el qu'en
resulta un agent.

Concretament nos ^{de plé} ~~me~~ al problema de la Psiquiatria i
de l'Assistència ^{cal} ~~cal~~ ^{cal} tenir en compte el psiquiatra
o membre d'una professió - la mèdica - i que per
arribar-ne a ser a tingut que passar per un sistema
- el d'educació mèdica - al qual la professió mèdica
controla sols d'una manera molt indirecta i limitada.

Però la professió mèdica si té una influència molt directa
i poderosa per a que el metge no solsament tingui dret a
dir-se metge sinó a sentir-se-hi i a exercir ~~de~~ fet
com a tal. Derivació de malalts, en la pràctica privada i el
accés a puestos de treball, està sempre controlada per altres metges,
o més la corporació mèdica col·legial compta amb mitjans
per - teòricament al menys - regular i controlar l'activitat
mèdica i professional dels seus membres i d'excloure als
intrusos que pretenen fer-se passar per metges o actuar
com e tal sense estar-ne legalment capacitats.

A pesar de la seva condició de metge, el psiquiatra no ha conseguit improvar el model mèdic de malaltia a l'assistència psiquiàtica. Més aviat, lo que el psiquiatra a fet es adaptar el seu concepte de malaltia mental a lo que de la ideologia prevalent en l'organització de serveis psiquiàtics i d'atenció que es donen al malalt i al disminuït mental.

Aquesta ideologia de l'impersonalitat ve condicionada per la concepció jueu-cristiana dominadora del pensament occidental: L'home és un ser compost d'anima i cos, l'anima és el seu de la raó i de la voluntat, El boig és un individu qu'he perdut la raó i la voluntat, i per tant deixa de ser persona i perd tot els seus drets com a ciutadà. Desde el moment en que neix que no ho fa per maldad a nel foll - desanimat - el hauria solt com un ~~cos~~ ^{cos}, nen que encara no he arribat a la raó, que no sap perdre cura del seu propi cos i al que o'el te que guardar - no que guarir - e hi de que no a faci ni

taci mal. Avans de que l'humanitat arribés
 a aquest punt en el desenvolupament de la
 història de la bogeria, ^{es} ~~se'l~~ considerava al
 boig, encara que sense culpe, com a dolent-
 embruxat o endemoniat - i a fi de treure-li
 el mal de dintre - el dèmoni o l'encantament
 del bruixot - s'el torturava, s'el cremava o s'el
 apedregava al camí. Si calia defensar-se del cos
 per alliberarlo del mal - ^{gràcia} ~~se'l~~ ^{de mort}
 sumerosament se concedia a les autoritats eclesiàstiques
 no curals.

Et descobriment de l'innocència del boig, l'hi permet
 salvar la pell. De ser considerat dolent, o
 portador de mal, passa a ser un desgraciat, víctima
 dels seus propis pecats o dels del seu pare o senyalla-
 ment del atzar. Com a desgraciat que és,
 i per estar mancat de raó, ^{ja capaç de prendre cura d'ell mateix} ~~les~~ institucions benèfiques
 s'eu tenen que fer càrrec. Com que no até a raons,
 per el seu propi bé i per evitar el mal que sense
 volguer pugui fer a d'altres o a ell mateix s'el
 tanca al manicom - barneix o d'hospici i merro - en

el que s'el custodia fins que no l'hi torni la raó. Desgraciadament es rar la raó l'hi torni al malalt i lo que ni fe es entrar en raó, lo que no va ser capaç de fer fora del manicomio o fer a diris, conformar-se amb les expectacions normatives de comportament imposades per l'institució i que no va ser capaç de fer-ho fora amb les de la societat.

La societat d'aquesta manera es defensen a si mateixes i els valors i normes de comportament que són part de la seva cultura.

Al clientat s'el margina per haver comès l'error d'alienar-se i una vegada ho he fet els que disfruten de senty no perdonan. De no reconhar la raó es queda tancat de per vida, cas de fer-ho s'el deixara sortir però no per aixis que de rehabilitat socialment. Le Xacra deixado per la malaltia, l'estigma de l'hospitalització ja no es bonaran mai més, deleshores endavant sera' un tirat de le qual vergonya no s'el salva ja ell ni le seva familia.

El merit de la medicina, le del metje alienista al adentrarse al manicomio va estar en redefinir al boix en termes de malalt mental. El haberlo alliberat de les cadenas i net les reixes al hospital no allibera al boix del estigma, de la marginació ni de la marginació social, mes aviat durant molts anys mes aviat contribuirien a reforçar aquests actituds socials. El metje psiquiatre sense volguer ho ni sapiguera-ho es convertia en un agent de repressió i marginació social. El poder diagnostic - de classificació nosològica i detingutació social - no anava parell ni amb la seva potència curativa ni amb la de les institucions terapèutiques - els hospitals - en els qu'internava al malalt.

La formació del psiquiatre - al igual que de qualsevol altre dels professionals de la salut mental - metge, no especialitzat en psiquiatria, psicòleg, treballadors socials psiquiàtrics, A.T.S. Psiquiàtrics, cuidadors, etc - es desenvolupa bàsicament a tres nivells i d'interès de diferents àmbits:

1. Formació bàsica i especialitzada, en institucions educatives oficials dependents del M.E i C. que són les que imparteixen docència i concedeixen la titulacions.
2. Formació ^{en} ~~en~~ ^{netall} ~~en~~ ^{netall}, en institucions assistencials en les quals ^{haurien que} ~~tot~~ la pràctica ^{primera} ~~com~~ a estudiant, després ~~des~~ com a professional en formació - mitjançant i residències - i la formació continuada d'equips assistencials i de professionals individuals.
3. Formació personalitzada que el psiquiatre ^{voluntàriament} ~~adquireix~~ ^{adquireix} mitjançant la seva participació en actes educatius organitzats per Associaacions Professionals o institucions educatives de caràcter privat.

De sobte sabem quin és el nivell a que es donen aquestes ensenyances, el demaneu company d'aquella ponència en faran un estudi detallat de les Escoles Professionals de Psiquiatria, de la formació als centres i dels resultats de l'enquesta que em dirigit als psiquiatres que han de frontat o millor agut víctimes del actual sistema educatiu. Això ve amb a grans nrets ~~per~~ que moltes ho expresse a

NOTA

Cuando Freud habla de resistencia se refiere a una de dos: Yo se a este artefacto del psicoanálisis que constituye la pieza clave de todo el edificio de la teoría y prácticas psicoanalíticas; Yo se de la resistencia de los no psicoanalistas - los médicos y los filósofos - a aceptar los conocimientos aportados por el P.S.A.N. ( )

En su sentido propio resistencia es todo aquello que dentro de la mente, incons-

cientemente pero eficaz y activa - (2)
mente se opone a que se ponga
de manifiesto aquello que por haber
sido reprimido, resulta igualmente
inconsciente.

Naturalmente no cabe con propiedad
aquí utilizar esta acepción de la pa-
labra resistencia, aunque como luego
veremos así he venido actuando desde
dentro de la mente de los psiquiatras
y de los psicoanalistas para retratar
un descubrimiento que de otra forma
hace más de medio siglo de debiera
de otra manera haber hecho evidente.

sin avanzar acortamiento que se va
desarrollando a lo largo de esta ex-
posición, si queremos dejar sentado

(3)

desde su inicio la hipótesis en que se base este trabajo: Aquí se asume que, tal como sostienen los conceptos actuales de pensamiento por la que se caracteriza el movimiento de psiquiatría familiar, la unidad básica y fundamental a la que el diagnóstico y tratamiento psicoterapéutico,